

*Starotestamentowe
wzory sióstr
użytecznych dla Boga
i Jego ekonomii*

SPOTKANIE SIÓSTR
18, 20-21 listopada 2021 r.

TEMAT OGÓLNY:
**STAROTESTAMENTOWE WZORY SIÓSTR
UŻYTECZNYCH DLA BOGA I JEGO EKONOMII**

Poselstwo pierwsze
Wzór, jakim była Rachab
*Wersety biblijne: Mt 1:5; Joz 6:22–26; 7:1–6,
10–15, 20–21; 9:14.*

I. Kiedy dwóch zwiadowców przyszło do Jerycha, Rachab (prostytutka i Kananejka) skontaktowała się z nimi i chętnie ich przyjęła, ukryła i uratowała; te jej uczynki pochodziły z wiary (Joz 2:1b–7, 15–16, 22; Jk 2:25); uwierzyła ona w Boga Izraela i ogłosiła: „Jahwe, Bóg wasz, jest Bogiem w górze na niebie i w dole na ziemi” (Joz 2:11b):

- A. Jahwe postawił na drodze Jozuego prostytutkę Rachab, żeby ten zdobył ziemię; z powodu swej wiary ona „nie zginęła razem z tymi, którzy byli nieposłuszni” (Hbr 11:31); zwróciła się do Izraela i jego Boga i złożyła swą ufność w Nim i w Jego ludzie (Joz 2:12–13).
- B. Znakiem dla Rachab i jej domu, zapewniającym o zbawieniu, było wywieszenie sznura z czerwonej nici w oknie jej domu (w. 18, 21); czerwona nić, zawiązana w oknie, przedstawia w formie typu jawne wyznanie odkupieńczej krwi Chrystusa (1 P 1:18–19); uwierzyła ona, że dzięki temu znakowi ona i jej domownicy się uratują.
- C. Wprawdzie Rachab była potępioną Kananejką i prostytutką w Jerychu (Joz 2:1), miejscu na wieki

przeklętym przez Boga (6:26), jednak kiedy zwróciła się ku Bogu i Jego ludowi (w. 22–25; Hbr 11:30–31), poślubiła Salmona (Mt 1:5), syna przywódcy Judy, wiodącego plemienia w Izraelu (1 Krn 2:10–11), bardzo możliwe że jednego z dwóch zwiadowców; potem urodziła Boaza, pobożnego człowieka, który był przodkiem Chrystusa, przez co powiązana była z Chrystusem w Jego wcieleniu w celu wypełnienia wiecznej Bożej ekonomii (Mt 1:5).

- D. To pokazuje, że niezależnie od naszego pochodzenia, jeśli zwrócimy się ku Bogu i Jego ludowi oraz przyłączymy do właściwej osoby spośród Jego ludu (nie w sensie fizycznym, ale duchowym), wydamy właściwy owoc i będziemy mieli udział w korzystaniu z Chrystusowego prawa pierworództwa — Wj 24:13; 33:11; Lb 27:18; Pwt 34:9; Joz 1:1; 2 Kings 2:2–15; Flp 2:19–23; 1 Kor 4:17.

II. Po zniszczeniu Jerycha Izrael poniósł porażkę pod Aj; pod Jerycho, zgodnie z Bożą ekonomią, Jozue wysłał zwiadowców, nie do walki, ale żeby pozyskać Rachab; jednakże ponieważ pod Aj Izrael utracił Pańską obecność (Joz 7:12c), Jozue wysłał zwiadowców do walki (w. 2–3).

III. Księga Jozuego 9:14 to bardzo znaczący fragment z Pisma Świętego, który pokazuje nam, dlaczego dzieci Izraela dały się zwieść Gibeonitom — „nie radzili się Jahwe”; Jozue więc zawarł z nimi pokój i ustanowił przymierze, że zachowa ich przy życiu (w. 15):

- A. Dzieci Izraela dały się zwieść, ponieważ były jak żona, która zapomniała o swym mężu.

- B. Żona nie powinna nigdy opuszczać męża; powinna raczej zawsze na nim polegać i być z nim jedno; kiedy Gibeonici przybyli do Izraela, on jako żona powinien pójść do swego Męża i zapytać Go, co zrobić — Joz 9:14
- C. W wyniku nieszukania przez Izraela rady u swego Męża ta niezależna i indywidualistyczna żona dała się zwieść i została pozbawiona ochrony, zabezpieczenia; na podstawie tej relacji w Piśmie Świętym musimy się nauczyć, że jako Pańska żona powinniśmy razem z Nim żyć, zawsze na Nim polegając i przez cały czas będąc z Nim jedno.

Poselstwo drugie
Wzór, jakim była Debora (1)
Wersety biblijne: Sdz 4 – 5.

- I. Księga Sędziów ukazuje, że Izrael uraził Boga przez to, że odrzucił Go jako Króla; w Bożych oczach to wielka niegodziwość i wielkie zło, jeśli odrzucamy Go jako naszego Króla, Pana, Głowę i Męża — 1 Sm 8:7; 12:17, 19; Sdz 21:25; 17:6; Łk 19:11–14; Jr 11:13; Ez 16:24.**
- II. Bóg wzbudził Debore, sędzię w Izraelu, która jako kobieta okazywała uległość wobec mężczyzny, żeby przestrzegać Bożego zarządzenia i zaprowadzić w całym Izraelu właściwy porządek poddany Bożemu królowaniu i zwierzchnictwu — Sdz 4 – 5:**
 - A. W czasie, o którym mowa w czwartym rozdziale Księgi Sędziów, mężczyźni w Izraelu zawiedli i nie spełniali funkcji przywódczej, wyznaczonej im przez Boga; to zmusiło Boga do wykonania czegoś niesłychanego i niezwykłego: wzbudzenia kobiety Debory, która była sędzią w Izraelu; wzbudzenie takiej kobiety odmieniło cały stan, w jakim znajdował się Izrael — w. 4–5.
 - B. Dzieci Izraela wołały do Jahwe (w. 3a) i On wzbudził Debore, prorokinię, która była sędzią Izraela; siadywała ona pod palmą Debory i dzieci Izraela przychodziły do niej na sąd (w. 4–5).
 - C. W Biblii właściwa kobieta wskazuje na kogoś, kto trwa w uległości w stosunku do Boga, kto przestrzega Bożego zarządzenia; to taką postawę powinien zająć Izrael przed Bogiem jako jego Królem, Panem, Głową i Mężem; tymczasem Izrael naruszył Boże zarządzenie, ponieważ porzucił pozycję Bożej żony

i zostawił Boga dla setek bożków, w wyniku czego znalazł się w żalosnej sytuacji i w żalonym stanie:

1. Samson był nazirejczykiem od łona swej matki i przez całe życie; nazirejczyk zapuszczał włosy, co oznacza, że miał być podporządkowany Pańskiemu zwierzchnictwu, w którym tkwi moc — Lb 6:5; Sdz 16:17; 1 Kor 11:3–6, 10, 15.
 2. Dalila jednak naprzykrzała się mu swoimi słowami każdego dnia i namawiała go, żeby zdradził sekret swojej mocy, aż „jego dusza zmęczyła się na śmierć” (Sdz 16:16); z powodu wycieńczających taktyk szatana Samson wpadł w jego sidła, Dalila zgoliła mu włosy, Filistyni go schwytali, a on sam utracił nazirejskie poświęcenie, moc, świadectwo poświęcenia i Bożą obecność (Dn 7:25).
 3. Tych, którzy przyjmują odmienne i niewłaściwe nauczanie o tym, że wierzący nie powinni poddawać się władzy przedstawicielskiej, wyznaczonej przez Boga, nauczanie to zniszczy; u nas (zwłaszcza u zamężnych siostr — Ef 5:22–24), powinien panować uległy duch, uległa pozycja, atmosfera i zamiar; jeśli jesteś taką osobą, okaże się to wielkim błogosławieństwem dla ciebie i twej przyszłości.
- D. Czytając pieśń Debory z piątego rozdziału Księgi Sędziów, widzimy, że kobieta ta ujawniała nieprzeciętne zdolności, miała potencjał, odznaczała się przenikliwością i dalekowzrocznością; tak wspaniała i uzdolniona osoba była jednakże bardzo uległa; Bóg uczynił z niej przywódczynię, mimo to ona zachowała właściwy porządek i obrała Baraka za swe nakrycie — 4:6–9; por. 1 Kor 11:3–6, 10.

- E. Kiedy ta wspaniała, niezwykła kobieta pierwsza zaczęła okazywać kobiecą uległość wobec mężczyzny, w całym kraju zapanował wspaniały i właściwy porządek; wszyscy przywódcy stanęli na czele, cały lud szedł za nimi i utworzono wojsko; każdy na powrót zajął właściwą pozycję przed Jahwe — Sdz 5:2, 13.
- F. Pierwszą i największą funkcją, jaką pełnią siostry w kościele, jest uległość; jeśli siostry nauczą się tej lekcji, kościół będzie silny, wzbogacony i odnowiony:
1. Uległość wymaga zaopatrzenia w życie, radowania się łaską, działania krzyża i zapierania się własnego „ja”.
 2. Ci, których napęlnia Chrystus, są napęlnieni uległością; Pan, który był uległy przez całe swe życie, dał nam swoje życie uległości i posłuszeństwa — Flp 2:5–11; Hbr 5:7–9.
 3. Kiedy siostra w Panu poślubia brata, oznacza to, że chętnie składa siebie w ofierze i mówi: „Chętnie się poddam”; jeśli nigdy w swym sercu nie zamierzała się poddać temu, za kogo chce wyjść za mąż, to nie powinna go poślubić — Ef 5:22–23; 1 P 3:1–6.

Poselstwo trzecie
Wzór, jakim była Debora (2)
Wersety biblijne: Sdz 5.

I. Debora powstała nie tylko jako sędzia Izraela, lecz także jako matka w Izraelu — Sdz 5:7:

- A. Kiedy życie kościoła w praktyce sięga szczytu, w każdym kościele powinny być prawdziwe matki; w Liście do Rzymian 16:13 Paweł mówi: „Pozdrówcie Rufusa, wybranego w Panu, oraz matkę jego i moją”:
1. Apostoł Paweł potrzebował matki; bez siostry, która jak matka będzie się troszczyła o tych, którzy niosą brzemień o Pańską służbę, będą oni smutni; wszyscy potrzebujemy troski ze strony duchowych matek; płynąca z nich troska jest naszym prawdziwym posileniem i prawdziwą ochroną.
 2. Paweł miał duchową matkę, co wskazuje, iż u świętych w życiu kościoła w Rzymie dokonało się przeniesienie życia za sprawą ukrzyżowania i zmartwychwstania Chrystusa; najlepszym sposobem na to, by dokonało się przeniesienie życia, jest podążanie za wzorem Pawła, który postanowił nie znać niczego, jak tylko wszechzawierającego Chrystusa, i to ukrzyżowanego — 1 Kor 2:2.
- B. Ewangelia Jana to księga na temat życia, nie życia naturalnego, ale przeniesionego i przeobrażonego; Jan z początku nie był synem Marii ani ona jego matką, ale dzięki Chrystusowej śmierci uwalniającej życie i zmartwychwstaniu udzielającemu życia oraz związkowi życia, jaki On miał z nimi, Jego umiłowany uczeń mógł być z Nim jedno i stać się synem Jego

matki, a ona — stać się matką Jego umiłowanego ucznia — 19:26–27.

- C. Nasze pierwsze relacje są w upadłym ciele, a drugie — w duchu, czyli w przeniesionym nam życiu; ponieważ naszym udziałem są drugie narodziny (3:6), z pewnością mamy inne relacje, relacje rodzinne z prawdziwymi siostrami i matkami.
- D. Jeśli siostry będą ćwiczyły swego ducha modlitwy i wiary, żeby być prawdziwymi matkami (2 Kor 4:13), zdadzą sobie sprawę z tego, jak są samolubne i jak bardzo przebywają w sobie; posiadanie dobrych dzieci w duchu ujawni bez reszty ich prawdziwe oblicze; ponadto siostry będą wzrastały i dojrzewały w życiu dzięki otaczaniu opieką duchowych dzieci.
- E. Jeśli siostry kochają Pana i poważnie podchodzą do tego, żeby żyć dla życia kościoła w Pańskim odzyskiwaniu, muszą uznać siebie za usługujące pielęgniarki, pielęgniarki w kościele, które sprawują opiekę pielęgniarską w kościele — prawdziwym szpitalu; wszystkie siostry muszą być usługującymi siostrami za sprawą modlitwy i kochającymi matkami za sprawą przeznakomitej drogi, jaką jest miłość, żeby pomóc potrzebującym i młodszym w ich duchowym życiu i życiu kościoła; to najlepszy sposób na otrzymanie błogosławieństwa, wzrost, duchowość i prawdziwe radowanie się Panem — Rz 16:1–2, 13; Iz 66:12–13; 1 Kor 12:31b; 13:4–7.

II. Biblia mówi, że w owym czasie pośród Bożego ludu podejmowano w sercach wielkie postanowienia i głęboko badano swoje serca — Sdz 5:15–16:

- A. Podejmować wielkie postanowienia to podejmować stanowcze decyzje, a głęboko badać to obmyślać plany, żeby żyć przez wzgląd na Pana i przejawiać Go w swoim życiu ze względu na Jego bieżące odzyskiwanie, jakie się dokonuje w budowaniu Jego Ciała, przygotowaniu Jego oblubienicy i wprowadzeniu Jego królestwa w jego ujawnieniu się — 2 Kor 5:14–15; Rz 14:7–9; Obj 19:7–9.
- B. Musimy dążyć do tego i modlić się, żeby być jak ci, których Debora opisuje w ostatniej części swej pieśni, kończącej się chwalebnie: „A ci, którzy Go miłują, niech będą jak słońce, gdy wschodzi w swojej mocy” — Sdz 5:31.

Poselstwo czwarte
Wzór, jakim była Rut (1)
Wersety biblijne: Rt 1 – 4.

- I. Księga Sędziów to księga o żalosnych dziejach Izraela, mrocznych i nikczemnych; Księga Rut, dodatek do Księgi Sędziów, to wspaniała historia pewnej pary, jasna i aromatyczna; główna bohaterka tej historii, Rut, jest niczym lilia, która wyrasta z ciernistego krzewu, i niczym jasna gwiazda, która świeci w ciemną noc — Rt 1 – 4.**
- II. Rozdział pierwszy Księgi Rut mówi o odstąpieniu przez Elimeleka od odpoczynku w Bożej ekonomii (w. 1–2), powrocie Noemi do tego odpoczynku (w. 3–7, 19–22) i wybraniu przez Rut swojego celu (w. 8–18):**
 - A. Księga Rut to księga o odpoczynku; odpoczynkiem szabatu jest Chrystus jako nasz odpoczynek, przedstawiony w formie typu przez dobrą ziemię Kanaan — Pwt 12:9; Hbr 4:8–9:
 1. W Starym Testamencie dobra ziemia była odpoczynkiem, ponieważ można tam było zbudować świątynię; świątynia ta była ostatecznym zwieńczeniem wejścia dzieci Izraela do dobrej ziemi; dzięki tej świątyni Bóg mógł mieć swój wyraz i reprezentację, służące Jego królestwu, rządowi i zarządzaniu — 1 Krl 8:1–11.
 2. Chrystus jest dla świętych odpoczynkiem na trzech etapach: w wieku kościoła, w tysiącletnim królestwie i w Nowej Jerozolimie w nowym niebie i nowej ziemi na wieki.

- B. To, że Elimelek opuścił dobrą ziemię, oznacza, iż odstąpił od odpoczynku w Bożej ekonomii, i tym samym odciął od niej siebie; odstąpił od Betlejem, miejsca, w którym miał się urodzić nadchodzący Chrystus (Mi 5:1; Łk 2:4–7), znajdującego się na terenach Judy, najlepszej części dobrej ziemi (Rdz 49:8–10; Wj 3:8b; Pwt 8:7–10), na rzecz Moabu, kraju bałwochwalstwa (Sdz 10:6).
- C. Powrót Noemi do Ziemi Świętej był powrotem do odpoczynku w Bożej ekonomii z Moabu, kraju bałwochwalstwa, na tereny Judy, ziemi Immanuela (Iz 8:8); Noemi przybyła do Betlejem, gdzie urodził się Chrystus (Rt 1:19a, 22b); powróciła z Rut, synową, którą dał jej Bóg w celu realizacji swojej ekonomii dotyczącej Chrystusa (w. 22a).
- D. Rut wybrała cel, jakim było uczestnictwo z Bożymi wybranymi w radowaniu się Chrystusem, i stała się ważnym Jego przodkiem, który pomógł w narodzeniu się Chrystusa w ludzkości; w ten sposób wybrała Boga i Jego królestwo w celu realizacji Bożej ekonomii dotyczącej Chrystusa — Mt 1:5–6.

III. Rozdział drugi Księgi Rut mówi o Rut jako o tej, która powróciła do Boga ze swego pogańskiego podłoża i skorzystała z prawa do uczestnictwa w bogatych płodach dziedzictwa Bożych wybranych:

- A. Ponieważ Rut miała potrójny status: przybysza, ubożego i wdowy, skorzystała z przysługującego jej prawa do zbierania pokłosia; kiedy zbierała pokłosie, nie żebrała, lecz miała do tego prawo.
- B. Boży przepis w kwestii żniw mówił, że Jahwe pobłogosławi dzieci Izraela, jeśli zostawią one na

narożnikach pól pokłosie dla ubogich, przybyszów, sierot i wdów — Kpł 23:22; 19:9–10; Pwt 24:19.

- C. Boaz okazał posłuszeństwo temu przepisowi i tym samym zaświadczył o swej wielkiej wierze w Jahwe; zgodnie z Bożą suwerennością przepis ten napisano jakby dla jednej osoby — Rut.
- D. Tak jak Rut miała prawo do radowania się płodami dobrej ziemi po przybyciu do niej, tak i my mamy prawo do radowania się Chrystusem jako naszą dobrą ziemią po uwierzeniu w Niego; to, że Rut skorzystała z przysługującego jej prawa do pozyskania i posiadania plodów dobrej ziemi, oznacza, że po uwierzeniu w Chrystusa i organicznym połączeniu się z Nim w naszym „połączonym” duchu (Rz 8:16; 1 Kor 6:17) musimy zacząć za Nim podążać, żeby Go zyskiwać, posiadać, doświadczać i Nim się radować (Flp 3:7–16).

Poselstwo piąte
Wzór, jakim była Rut (2)
Wersety biblijne: Rt 1 – 4.

I. Rozdział trzeci Księgi Rut mówi o poszukiwaniach przez Rut odpoczynku:

- A. „Potem Noemi, jej [Rut] teściowa, powiedziała do niej: Moja córko, czy nie powinnam ci szukać odpoczynku, abyś się dobrze miała?” — w. 1:
1. Noemi zdawała sobie sprawę z tego, że właściwą osobą na męża dla Rut był Boaz; dlatego podjęła się roli pośrednika, żeby popchnąć Rut do małżeństwa.
 2. Prawdziwi słudzy Nowego Testamentu są jak Noemi w tym, że pobudzają wierzących w Chrystusa do kochania Go jako swego Oblubieńca, żeby obrali Go oni za swego Męża — 2 Kor 11:2; Obj 19:7; 21:9–10.
 3. Zaznamy odpoczynku jedynie wtedy, kiedy poznamy Chrystusa jako swojego Męża i obierzemy Go za swego Męża, żyjąc z Nim w najbliższym i najserdeczniejszym kontakcie — 1 Kor 2:9; por. 16:22.
 4. Jeśli poślubimy Chrystusa, obierając Go za swego Męża, nasze życie się odmieni; zdamy sobie sprawę z tego, że musimy okazywać mu małżeńską wierność, i nauczymy się, jak radować się Chrystusem jako swoim życiem i swoją osobą, postępując i zachowując się w jedności z Nim — 2 Kor 2:10.
- B. Przybywszy do dobrej ziemi i skorzystawszy z prawa do radowania się jej bogatymi płodami, Rut wciąż

potrzebowała domu, żeby zaznać odpoczynku; taki odpoczynek mogła uzyskać jedynie dzięki małżeństwu:

1. Możemy być zbawieni i kochać Pana, ale żeby mieć dom dający nam odpoczynek, musimy poślubić Pana Jezusa, obierając Go za swego Męża, i razem z Nim żyć w kościele, który jest naszym domem — Rz 7:4; 2 Kor 11:2; Ef 5:25–27.
 2. Chrystus, nasz Mąż, i kościół, nasz dom, tworzą dla nas kompletną całość, dzięki której możemy zaznawać właściwego i odpowiedniego odpoczynku (w. 32).
- C. Jeśli rozważymy to w świetle Ewangelii Mateusza 1:5–6 i 16, dojdziemy do wniosku, że poszukiwanie przez Rut odpoczynku służyło tak naprawdę przedłużeniu rodowodu, by sprowadzić na świat Chrystusa.
- D. Boaz powiedział Rut: „choć [...] jestem krewnym, to jednak istnieje bliższy ode mnie krewny” — Rt 3:12:
1. W tym wersecie pierwszy krewny męża Rut, jej najbliższy krewny, przedstawia w formie typu naszego naturalnego człowieka, który nie może nas wykupić i nas nie wykupi z zadłużenia (z grzechu), jakie ma nasz stary człowiek (4:1–6).
 2. Boaz, drugi krewny męża Rut, przedstawia w formie typu Chrystusa, który wziął udział we krwi i w ciele (Hbr 2:14), żeby być naszym Krewnym, i który może nas odkupić z grzechu, odzyskać utracone prawo, jakie nasz naturalny człowiek miał w Bożym stworzeniu, być naszym nowym Mężem w Jego boskim organicznym związku z nami i wziąć nas za swoją odpowiedzialną przez wzgląd na swój przyrost (Rt 4:7–13).

II. Rozdział czwarty Księgi Rut mówi o otrzymaniu przez Rut nagrody ze względu na Bożą ekonomię:

- A. W ramach nagrody służącej Bożej ekonomii Rut zyskała odkupieńczego męża, który przedstawia w formie typu Chrystusa jako odkupieńczego Męża wierzących; teraz jako wierzący w Chrystusa mamy Męża, który jest naszym wiecznym, obecnym i codziennym Odkupicielem i który nas ratuje, zbawia i wybawia z wszelkich kłopotów.
- B. Prócz zyskania odkupieńczego męża Rut została też wykupiona z zadłużenia jej zmarłego męża (w. 1–9); stanowi to typ odkupienia wierzących z grzechu ich starego człowieka:
- C. Innym aspektem nagrody Rut jest to, że stała się ona kluczowym przodkiem w rodowodzie, by doprowadzić do pojawienia się królewskiego domu Dawida w celu wydania na świat Chrystusa (Rt 4:13b–22; Mt 1:5–16); wskazuje to, że zdobyła wszechzawierający i wszechchrozący zysk wraz z pozycją i zdolnością do tego, by wprowadzić Chrystusa do rodu ludzkiego; dlatego jest ona ważnym ogniwem w łańcuchu zanoszącym Chrystusa do każdego zakątka ziemi.
- D. Rut nie tylko stała się kluczowym przodkiem w rodowodzie w celu wydania Chrystusa na świat, lecz także przedłużyła linię ludzkości stworzonej przez Boga, żeby Chrystus mógł się wcielić; Jego wcielenie było kwestią Jego wyjścia z wieczności i wejścia w czas oraz wniesienia boskości w człowieczeństwo.